

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/9/2019
Identifikačné číslo spisu: 2309010790
Dátum vydania rozhodnutia: 09.03.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2309010790.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Dany Wänkeovej, v trestnej veci obvineného D. F. pre pokračujúci zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 9. marca 2020 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave 3. decembra 2015, sp. zn. 5To/45/2014, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného D. F. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Galanta zo 14. apríla 2014, sp. zn. 1T/237/2009, bol obvinený D. F. uznaný za vinného zo spáchania v bodoch 1/, 2/ pokračujúceho trestného činu lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 234 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, v bodoch 3/, 4/, 6/ z pokračujúceho trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, z toho v bode 4/ formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, v bode 5/ z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, v bode 7/ z prečinu krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 212 ods. 1 Tr. zák., a v bodoch 8/, 9/, 10/ z pokračujúceho zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. d) Tr. zák., z toho v bode 8/ formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., z toho v bode 9/ k § 138 písm. a) Tr. zák. k § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

1./ obžalovaný D. F. spoločne s doposiaľ nezistenou osobou dňa 29. apríla 2005 medzi 21.00 h - 21.30 h v Y. na južnom rozhraní ulíc L. a Y. prepadli R. L., Y. O. a G. A. tak, že ich najskôr zozadu zvalili na zem, kde im postupne všetkým trom prehľadali vrecká odevov, z ktorých takto Y. O. zobrali mobilný telefón zn. MOTOROLA a peňaženku s hotovosťou 122,82 Eur (3 700,- Sk) so všetkými osobnými dokladmi, G. A. mobilný telefón zn. NOKIA 3330 a peňaženku s hotovosťou 132,78 Eur (4 000,- Sk) a osobnými dokladmi a R. L. nezobrali nič, lebo mal prázdne vrecká,

2./ obžalovaný D. F., obžalovaný E. O. a (K. F.-t. č. už právoplatne odsúdený) dňa 30. apríla 2005 po tom, čo v pohostinstve „Y.“ v Y. zaregistrovali, že C. F. má na krku hrubú zlatú retiazku, po jej odchode

z pohostinstva sa za ňou vydali a na začiatku ulice L. z južnej strany v čase okolo 22.00 h D. F. a E. O. fyzicky napadli druhu menovanej E. D., pričom K. F. v tej chvíli napadol F., z ktorej strhol blúzku a následnej jej z krku strhol aj retiazku, po čom všetci traja z miesta ušli, retiazku na druhý deň predali neznámej osobe za 49,79 Eur (1 500,- Sk), ktoré si medzi sebou rovným dielom rozdelili E. O. a D. F.,

3./ obžalovaný D. F. dňa 31. júla 2005 v čase okolo 11.00 h odcudzil z baru F. v obci J. finančnú hotovosť vo výške 331,94 Eur (10 000,- Sk) spolu s peňaženku, v ktorej okrem peňazí sa nachádzali aj telefónne karty PRIMA v počte 7 ks po 9,56 Eur (300,- Sk), teda spolu 69,71 Eur (2 100,- Sk) a telefónne karty EASY v počte 7 ks po 9,56 Eur (300,- Sk), t. j. 69,71 Eur (2 100,- Sk), a to takým spôsobom, že využil neprítomnosť čašníčky, ktorá v tom čase obsluhovala na terase v uvedenom bare, čím pre poškodeného V. Y. spôsobil škodu vo výške 471,35 Eur (14 200,- Sk),

4./ obžalovaný D. F. a (mladistvý Y. O., t. č. už právoplatne odsúdený) v čase od 20.00 h dňa 23. apríla 2005 do 03.00 h dňa 24. apríla 2005 v Y. na ul. Y. č. XXX/XX cez neuzamknutý hlavný vchod vošli do pivničnej chodby uvedeného činžového domu, kde pomocou páčidla odlomili petlicu zámku na pivničných dverách pivnice Ing. O. P., odkiaľ následne ukradli tam uschované dva, a to značky TORNÁDO, výr. č. E a MOUNTAIN SO, výr. č. F. XXXXXXXXX, čím menovanému krádežou spôsobili škodu vo výške najmenej 199,16 Eur (6 000,- SK) a poškodením zámku dverí pivnice škodu vo výške 60,72 Eur (1 829,30 Sk),

5./ obžalovaný D. F. dňa 23. júla 2005 okolo 06.30 h využijúc situácie, že pracovníčka v stánku J. na ul. F. v Y. U. Z. vyšla zo stánku so smetami, pričom keď sa vracala, tak jej chytil dvere a proti jej vôli vošiel do stánku, kde ju sotil tak, že spadla, a vtedy zo zásuvky pod výdajným pultom zobral čiernu koženkovú peňaženku s tržbou a z miesta činu ušiel, čím majiteľke stánku H. L. spôsobil škodu vo výške 165,97 Eur (5 000,- Sk),

6./ obžalovaný D. F. v čase od 14.15 h do 14.17 h dňa 8. júla 2005 vošiel do priestorov mestskej lekárne v Y., kde počas prevádzky využil nepozornosť pracovníčok lekárne a bez použitia násilia odcudzil z neuzamknutej zásuvky predajného pultu finančnú hotovosť vo výške 534,42 Eur (16 100,- Sk), čím pre M., ul. X. spôsobil škodu vo výške 534,42 Eur (16 100,- Sk),

7./ obžalovaný D. F. a mladistvý Y. O. (ktoré konanie bolo voči nemu zastavené podľa § 215 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku) dňa 16. apríla 2006 v čase o 06.01 h po tom, čo obaja spoločne prišli pred budovu predajne C., na ul. P. v Y., tu mladistvý Y. O. pomohol zodvihnúť rukami D. F. a tento ako bol na úvratí osadenia priemyselnej kamery typu EUROTECH IR W 220 COLOR, ktorá bola situovaná v pravom boku spomínanej budovy od pohľadu vchodových dvier do budovy a ktorá snímala priestor pred uvedenou budovou, túto odcudzil tak, že ju ulomil z osadenia a súčasne vytrhol káblovanie a následne potom obaja odišli z miesta preč, čím uvedeným konaním spôsobili škodu pre poškodeného firmu C. so sídlom v G. ul. Y. škodu vo výške 481,41 Eur (14 744,- Sk),

8./ obžalovaný D. F. a F. F. [ktoré konanie bolo voči nemu zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku s poukazom na § 9 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku] dňa 12. júna 2006 v čase o 04.00 h v meste Y. na Y. ul. obaja oslovili poškodeného H. Y., ktorý sedel pred vchodom do obytného domu č. XX na Y. ul. v Y., pričom ho D. F. chytil za pravú ruku v oblasti zápästia a odtiahol ho proti jeho vôli za neďalekú budovu predajne G. oproti vchodu do domu č. XX na Y. ul. kde mu následne F. F. chytil obe ruky za zápästia a násilím mu ich držal pokiaľ D. F. mu vybral z vreciek nohavíc mobilný telefón zn. NOKIA 3200, IMEI č. XXXXXXXXXXXXXXXX s priesvitným krytom a druhý mobilný telefón zn. NOKIA 6610i, krémovo čiernej farby, patriaci L. C., čím spôsobili H. Y. škodu odcudzením mobilného telefónu vo výške 82,98 Eur (2 500,- Sk) a poškodenej L. C. škodu odcudzením mobilného telefónu vo výške 66,39 Eur (2 000,- Sk),

9./ D. F. dňa 14. apríla 2006 v čase asi o 00.20 h. na ul. L. v Y., keď tadiaľ išiel Y. L. domov, pristúpil k nemu s drevenou palicou o dĺžke asi 1,5 m, hrúbky 10 cm, s ktorou sa bez príčiny trikrát zahnal na jeho hlavu s úmyslom ho udrieť, avšak sa uhol, na čo sa ho Y. L. opýtal: „Čo odo mňa chceš?“, D. F.

mu povedal, že nech vyloží všetky veci z vrecka. Y. L. mu však povedal, že je dôchodca a peniaze nemá, ale vzápätí mu začal zvoniť mobil zavesený na krku, a tak mu povedal, že nech mu ho dá, vtedy ale Y. L. z neho dostal strach a začal z miesta utekať smerom k bydlisku, pričom D. F. sa rozbehol za ním a ako ho dobiehal začal ho uvedenou palicou udierať po nohách a keď ho už dobehol, udrel ho zozadu palicou pod pravé koleno, pričom mu zlomil nohu, následkom čoho spadol na zem, kde ho niekoľkokrát udrel palicou a kopol do oblasti chrbta a hrudníka a neustále vykrikoval, že nech mu dá mobil, lebo ho zabije, vtedy Y. L. zostal zo strachu nehybne ležať na zemi a chrčať, čo D. F. odradilo od ďalšieho útoku a z miesta ušiel, čím poškodenému Y. L. svojím konaním spôsobil podľa lekárskej správy zranenia v podobe zlomeniny hlavice ihlice vpravo, pomliaždeniny čelovej a tvárovej oblasti vpravo, kolapsový stav po úraze, odreniny nosa, pomliaždeniny stehna vľavo a pomliaždeniny pravej ruky a oblasti hlavice V. metakarpu s dobou liečenia vrátane práceneschopnosti 4-5 týždňov,

10./ obžalovaný D. F. dňa 3. septembra 2006 v čase o 02.30 h do 02.45 h v meste Y., miestna časť Y., na chodníku pri dvoch smetných nádobách, neďaleko od pivárne J., nachádzajúcej sa pri ulici X., pristúpil k K. L. a požadoval od neho, aby mu ukázal čo drží v rukách schovaných pod rukávmi vrchného ošatenie, pričom potom ako to L. odmietol vykonať a skrížil si ruky na prsia zovierajúc v ľavej ruke požičaný mobilný telefón zn. NOKIA 6111, čiernej farby so SIM kartou na tel. č. XXXX XXX XXX, pristúpil k nemu bližšie, vykrútil mu ľavú ruku, vytrhol z nej telefón a utiekol na neznáme miesto, pričom týmto konaním spôsobil D. X. škodu vo výške najmenej 282,15 Eur (8 500,- Sk), k zraneniu osoby L. nedošlo.

Za to bol obvinený D. F. odsúdený podľa § 188 ods. 2, § 37 písm. h), § 38 ods. 4, ods. 8, § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov a 8 (osem) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. pre výkon trestu odňatia slobody bol obvinený zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. súd obvinenému uložil i ochranné liečenie protitoxikomanické ambulatnou formou.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obvinenému povinnosť uhradiť spôsobenú škodu poškodenej H. L., nar. XX. C. XXXX, bytom Y., X. č. XXX/X vo výške 165,97 Eur a poškodenej Y., vo výške 415,82 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený D. F. odvolanie. Krajský súd v Trnave o ňom rozhodol uznesením z 3. decembra 2015, sp. zn. 5To/45/2014, tak, že ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Obvinený D. F. podal prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Ľudovíta Štangľoviča dovolanie smerujúce proti naposledy zmienenému rozhodnutiu odvolacieho súdu z 3. decembra 2015, sp. zn. 5To/45/2014. Ako dovolacie dôvody obvinený uplatnil tie podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por.

V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený D. F. namietal odôvodnenie tak Okresného súdu Galanta ako i odvolacieho súdu. Súd prvého stupňa neodôvodnil prečo vyhodnotil tie isté dôkazy inak, ako tomu bolo pri jeho predchádzajúcom rozhodnutí. Krajský súd v Trnave následne považoval odôvodnenie súdu nižšieho stupňa za správne. Vzhľadom na odôvodnenia rozhodnutí Okresného súdu Galanta a Krajského súdu v Trnave bol obvinený bez bližšieho odôvodnenia alebo uvedenia úvah súdov odôvodňujúcich takéto rozhodnutie na základe tých istých dôkazov najprv oslobodený spod obžaloby, a následne uznaný vinným.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený tvrdil, že nakoľko jednoznačne došlo k porušeniu jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote, boli splnené všetky podmienky pre použitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., a zo strany obhajoby bola prezentovaná žiadosť o takúto kompenzáciu porušenia práva obvineného.

Záverom obvinený D. F. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd, vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech, z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por. zrušil podľa § 386 ods. 2 Tr. por. uznesenie Krajského súdu v Trnave zo

dňa 03. decembra 2015, sp. zn. 5To/45/2014, v celom rozsahu a rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 14. apríla 2014, č. k. 1T/237/2009, v rozsahu výroku o vine vo všetkých bodoch rozsudku, treste, ochrannom opatrení a náhrade škody, a po ich zrušení podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Okresnému súdu Galanta, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta, a to v tom smere, že obe namietané súdne rozhodnutia sú odôvodnené v dostatočnej miere a obvinenému bolo postačujúco vysvetlené, o ktoré dôkazy súd opieral svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Dovolanie obvineného nie je dôvodné ani pokiaľ ide o tvrdenie, že nevyužitím inštitútu podľa § 39 Tr. zák. zo strany súdov došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Navrhol preto dovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

K vyjadreniu Okresnej prokuratúry Galanta sa vyjadril obvinený prostredníctvom svojho obhajcu tak, že obhajoba v podanom dovolaní dostatočne vysvetlila v čom boli rozhodnutia súdov neodôvodnené a arbitrárne a s názorom prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta nesúhlasí. Ďalej má obvinený za to, že naplnený je aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Obvinený navrhol, aby najvyšší súd vyhovel jeho dovolaniu v zmysle podaného písomného dovolania.

Najvyšší súd ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že podané dovolanie nie je dôvodné a podľa § 382 písm. c) Tr. por. ho odmietol, keďže je zrejmé, že dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por. nie sú splnené.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371

Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por.

nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 Tr. por. a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Tr. por., alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por. bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnemu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

V zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Dovolací súd v prvom rade pripomína, že podľa § 371 ods. 7 Tr. por. dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Dovolacími námietkami, ktoré len smerujú ku nedostatočnému alebo procesnej strane sa nekomfortne javiacemu odôvodneniu, sa najvyšší súd ani nemusí ďalej zaoberať.

Vo všeobecnosti k dovolaciemu dôvodu ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd poukazuje na to, že právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu a je potrebné ho chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu.

Tento dôvod môže byť naplnený len v takom prípade, ak zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné (teda nie akékoľvek, resp. nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu zakladá daný dovolací dôvod). V danej spojitosti najvyšší súd zdôrazňuje, že pod zásadným porušením práva na obhajobu možno rozumieť stav, ak došlo v trestnom konaní k pochybeniu, ktoré malo, resp. mohlo mať vplyv na konečný výsledok tohto konania.

Pri posudzovaní, či bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne okolnosti prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako i vo vzájomných súvislostiach.

Konkrétne ku dovolacím námietkam, ktoré obvinený subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., týkajúcich sa odôvodnení tak rozsudku Okresného súdu Galanta zo 14. apríla 2014, sp. zn. 1T/237/2009, ako i uznesenia Krajského súdu v Trnave z 3. decembra 2015, sp. zn. 5To/45/2014, najvyšší súd konštatuje, že namietané zo strany obvineného v súlade so znením ustanovenia § 371 ods. 7 Tr. por. nepredstavuje v danej veci porušenie jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Navyše obe namietané súdne rozhodnutia (ako správne podotkol aj prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta) sú riadne odôvodnené a obvinenému bolo vysvetlené, o ktoré dôkazy súd opieral svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Nad rámec potrebného pre rozhodnutie, najvyšší súd ešte uvádza, že právo na obhajobu je v zmysle dovolacieho dôvodu § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu v rozsahu § 34 ods. 4 Tr. por. Pritom v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a naň nadväzujúcou rozhodovacou praxou Ústavného súdu Slovenskej republiky platí, že spravodlivý súdny proces, neoddeliteľnou súčasťou ktorého je aj dôsledné rešpektovanie práva na obhajobu, nemožno chápať ako právo na preskúmanie toho, akým spôsobom súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (primerane uznesenie

Ústavného súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2010, sp. zn. II. ÚS 462/2010, publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 102/2010).

Ani v rámci tohto dovolacieho dôvodu tak nemožno účinne namietat', že skutok, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, nebol zistený správne a úplne, ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Okrem už uvedeného by to odporovalo aj viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Tr. por. a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane uznesenie najvyššieho súdu z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7/2011).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. teda nie je splnený.

Čo sa týka dovolacieho dôvodu § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Ako z uvedeného ustanovenia, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojnásťnásť. Dovolací súd je teda viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštalácie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je potrebné taktiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.). Povedané inými slovami, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - vid' § 379 ods. 2 Tr. por.). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Tr. por. však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvolaciu“ inštaláciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Z kontextu vyššie uvedeného je potom zrejmé, že tvrdenia obvineného D. F., ktoré smerovali len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov, stoja zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. ako i akéhokoľvek iného uplatniteľného dovolacieho dôvodu, a preto im nie je potrebné venovať ďalšiu pozornosť.

Pokiaľ ide o právne posúdenie konania obvineného, najvyšší súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnou kvalifikáciou vykonanou súdmi nižšieho stupňa.

Vo všeobecnosti sa žiada podotknúť, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený

súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje potom naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd pritom opätovne zdôrazňuje, že konanie D. F. bolo subsumované pod správne skutkové podstaty.

K dovolacej námietke obvineného, že vzhľadom na porušenie jeho práva na prejednanie veci v primeranej lehote, boli splnené všetky podmienky pre použitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., najvyšší súd v danej veci len uvádza, že nepoužitie ustanovenia § 39 Tr. zák. nezakladá žiadny dovolací dôvod.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. tak nie je splnený.

S poukazom na vyššie uvedené najvyšší súd rozhodol tak, ako je vyjadrené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.